

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci **žalobce: KOVO JUHÁSZ, spol. s r.o.**, IČ: 26 31 92 25, se sídlem Plzeň - Lobzy, Rolnické nám. 20, *zastoupen Mgr. Filipem Maříkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Mikulášská tř. 9*, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Hálkova čp.14, o žalobě žalobce ze dne 4.2.2010, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2009, č.j.9559/09-1100-401694

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 4.2.2010 (jejím doplňkem ze dne 16.3.2010) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2009, č.j.9559/09-1100-401694 (napadené rozhodnutí nebo napadené rozhodnutí žalovaného), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání ze dne 6.6.2009 směřující proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Plzni (správní orgán nižšího stupně) ze dne 27.4.2009, č.j.:180250/09/138915401229 o předepsání daně z příjmů fyzických

osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za rok 2008 ve výši 18.000 Kč k přímému placení. Oponoval žalovanému o tom, že platební výměr byl vydán v souladu s právními předpisy. Namítal, že daň byla vyměřena na základě místního řešení, což je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, č.j. 1Afs 70/2004-80. S argumentací žalobce se žalovaný v podstatě nevypořádal a zcela ji pominul. Podle žalobce nedošlo ze strany žalovaného ke správnému zhodnocení zákonných podmínek pro vydání platebního výměru na základě místního šetření. Faktickým potvrzením platebního výměru porušil žalovaný § 2 odst. 1,2,3 a § 50 odst. 7 zákona č.337/1992 Sb. a čl. 11 odst.5 Listiny základních práv a svobod (LZPS). Jeho rozhodnutí je do značné míry nepřezkoumatelné. Požadoval zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak i platebního výměru. K žalobě přiložil několik písemností.

Doručení žaloby Krajskému soudu v Plzni (soud), k čemuž došlo dne 5.2.2010, bylo zahájeno řízení podle zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.).

Žalovaný ve vyjádření ze dne 12.5.2010, č.j.2386/10-1500-401496 nejprve popsal průběh řízení. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že na věc nelze použít závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudcích č.j.1Afs 70/2004 a č.j.1Afs 60/2005, neboť obě rozhodnutí se týkala doměření daně na základě místního šetření. V dané věci však bylo místní šetření vyvoláno potřebou objasnit nesrovnalosti ve vyúčtování daně žalobcem podle § 69 odst. 3 zákona č.337/1992 Sb. Ustanovení § 2 odst. 2 citovaného zákona nebylo porušeno. Provádění daňové kontroly by bylo nadbytečným zatěžováním plátce daně a § 69 odst. 3 stejného zákona v takovém případě provádění kontroly nežádá. V protokolu o místním šetření byl žalobce informován o závěrech správního orgánu nižšího stupně učiněných podle předložených dokladů. Žalobci byla dána možnost se k nim vyjádřit. Žalobce nebyl zkrácen na svém právu obrany. Vzhledem k tomu nebyl porušen § 2 odst. 1,3 zákona č.337/1992 Sb. Důkazy byly řádně hodnoceny. Nebyl porušen ani čl. 11 odst.5 Listiny základních práv a svobod (LZPS).

Z repliky žalobce ze dne 1.6.2010 vyplývalo, že trvá na žalobě.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná. K vydání rozsudku nemusel nařizovat jednání, protože oba účastníci řízení s uvedeným zákonným postupem soudu předem souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V předmětné věci bylo nutno postupovat podle zákonů č.337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (ZSDP) a č.586/1992 Sb., o daních z příjmů (ZDP).

Napadené (právně existující) rozhodnutí žalovaného bylo v souladu se zákonem přezkoumáno v rozsahu žalobních bodů, jež byly prohloubeny v žalobcově replice (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobce především namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho odvolacím důvodem spočívajícím v tvrzení, že daň mu byla správním orgánem nižšího stupně předsána na základě poznatků získaných při místním šetření a že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Úvodem je vhodné připomenout, že mezi účastníky řízení (žalobcem a žalovaným) bylo nesporné, že žalovaný nevyhověl odvolání žalobce podaném vůči platebnímu výměru správního orgánu nižšího stupně, a proto byl ze zákona povinen napadené rozhodnutí odůvodnit, což také učinil (§ 50 odst. 7 věta první ZSDP).

Podle § 50 odst. 7 věta druhá ZSDP se musí odvolací orgán v odůvodnění vypořádat se všemi důvody uvedenými v odvolání.

Ze správního spisu je patrné, že žalobce v odvolání ze dne 26.6.2009 kromě jiného tvrdil, že platební výměr správního orgánu nižšího stupně byl vydán toliko na základě místního šetření, což je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřenému v jeho rozsudcích č.j.1Afs 70/2004 a č.j. 1Afs 60/2005.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str.3-7) je podle názoru soudu nepochybné, že se žalovaný jednotlivými žalobcovými odvolacími důvody konkrétně zabýval. Provedl podrobný procesně právní i hmotně právní rozbor věci. Poukázal na jednotlivé konkrétní podklady, jež vedly k vydání platebního výměru a později k zamítnutí odvolání žalobce. Vysvětlil, proč správní orgán nižšího stupně provedl místní šetření, a z jakého důvodu (s odkazem na konkrétní ustanovení ZSDP a ZDP) nelze na danou věc použít žalobcem namítaný závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v jeho rozsudcích č.j.1 Afs 70/2004 a č.j. 1Afs 60/2005.

Soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožňuje a považuje proto za nadbytečné závěry žalovaného znovu opakovat. Zároveň konstatuje, že podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné – výrok byl srozumitelný a odůvodnění obsahovalo dostatek důvodů (§ 76 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně zhodnotil zákonnost podmínek pro vydání platebního výměru, a tak byla žalobci odejmuta jeho zákonná práva vyplývající z § 16 ZSDP, a tím snížena možnost jeho kvalifikované obrany. Byl porušen § 2 odst. 1,2,3 ZSDP a čl. 11 odst. 5 LZPS.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

V rámci řešení tohoto žalobního bodu považuje soud nejdříve za potřebné konstatovat, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobci byla platebním výměrem předepsána k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za rok 2008. V tomto zdaňovacím období byl žalobce plátcem uvedené daně.

Účastníci řízení nenavrhli ve svých podáních provedení konkrétních důkazů.

Plátce daně byl povinen vždy po uplynutí zdaňovacího období nebo po ukončení činnosti, která je předmětem zdanění, provést vyúčtování daně na tiskopise vydaném Ministerstvem financí. Vyúčtování se podávalo místně příslušnému správci daně (§ 69 odst. 2 ZSDP).

Správce daně údaje ve vyúčtování přezkouší porovnáním s údaji ve vlastní evidenci daňových povinností a jejich úhrad, případné rozdíly vyčíslí, ve spolupráci s plátcem daně tyto rozdíly vysvětlí a odstraní je; tyto rozdíly nepodléhají penále podle § 37b odst. 1 písm. a/ - viz. § 69 odst. 3 ZSDP.

Pokud plátce daně neodvede daň nebo úhradu na zajištění daně, kterou byl povinen srazit nebo vybrat z daňového základu ve lhůtě stanovené ZSDP nebo zvláštním zákonem (t.j. v dané věci ZDP), předepíše správce daně plátcovi daně tyto částky k přímému placení (z § 69 odst. 1 ZSDP).

Z nyní citované zákonné úpravy je zřejmé, že důkazní břemeno ohledně přezkoušení vyúčtování plátce daně a odstranění případných rozdílů zatěžuje nikoli plátce daně, nýbrž správce daně.

O takovou situaci se v dané věci jednalo.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal osobně dne 9.2.2009 (v zákonné lhůtě) správci daně vyúčtování z popsané daně za rok 2008 spolu s přílohou č.1 o počtu svých zaměstnanců k 1.12.2008.

Dne 26.3.2009 správce daně přezkoušel údaje zapsané žalobcem v jeho vyúčtování a zjistil, že údaj v části II., řádku 5 (úhrn ostatních přeplatků...) ve výši 19.200 Kč neodpovídá části I., sloupci 6., téhož vyúčtování. Část I. je totiž „jen“ přenosová – sumární. Spolu s přílohou č.1 vyúčtování musí být částka uvedená v části II., řádku 5., rozepsána ve sloupci 6., části I. stejného účtování. V části I, sloupci 6. (ostatní vrácené přeplatky, daňové bonusy...), řádku 13., vyúčtování však byl údaj 0 Kč.

Správní orgán nižšího stupně tedy postupoval důvodně podle § 69 odst. 3 ZSDP.

V této souvislosti považuje soud za potřebné zdůraznit, že porovnání vyúčtování správním orgánem nižšího stupně s údaji z jeho vlastní evidence (do něhož patří i porovnání údajů části II. vyúčtování s částí I. vyúčtování) není podle názoru soudu získáváním předběžných informací správním orgánem prvního stupně ohledně plátce daně nebo vyhledávací činností správního orgánu prvního stupně (§ 36 ZSDP), nýbrž pravidelným úkonem ve vztahu k plátcům daně. Právě z uvedeného důvodu nebylo důvodu zahájit u plátce daně daňovou kontrolu podle §15 ZSDP. V této souvislosti je namístě znovu připomenout činnost správního orgánu prvního stupně na základě § 69 odst. 3 ZSDP a její provádění ve spolupráci s plátcem daně, což je v souladu s jednou ze základních zásad daňového řízení vyjádřenou v § 2 odst. 2 téhož zákona, kde je kromě jiného stanoveno, že správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty. Žalobce tedy nedůvodně odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2005, č.j. 1Afs 70/2004-80 a ze dne 26.4.2006, č.j. 1Afs 60/2005-130, které se kromě jiného zabývají problematikou místního šetření prováděného podle § 15 ZSDP, daňovou kontrolou ve smyslu § 16 téhož zákona a doměření daně daňovému subjektu jen na základě výsledku místního šetření. Oba rozsudky měl soud při posuzování žaloby k dispozici.

Z toho, co bylo výše popsáno je však podle názoru soudu zřejmé, že v dané věci nebyla žalobci předepsána k přímému placení daň na základě podkladů výlučně získaných při místním šetření.

Podle názoru soudu proto nebyl správní orgán nižšího stupně povinen zahájit u žalobce daňovou kontrolu (§ 16 ZSDP), což ve svém důsledku znamená, že žalobce nebyl zkrácen na žádném právu, které mu v rámci takové kontroly náleží (§ 16 odst. 4 ZSDP).

Za účelem odstranění výše popsaného rozporu ve vyúčtování žalobce provedl správce daně dne 27.4.2009 u žalobce (a za jeho přítomnosti) na základě § 15 ZSDP místní šetření, o němž sepsal protokol č.j.:178432/09/138915401229 (§ 12 stejného zákona). K protokolu o místním šetření byly přiloženy listiny, jež sloužily spolu s dalšími podklady pro vydání platebního výměru. Z protokolu byla patrná zjištění správního orgánu prvního stupně (ohledně Jaroslavy Jílkové - daňové zvýhodnění za její dceru). V uvedeném úkonu správní orgán prvního stupně také vyslovil závěr, který se rozhodl učinit - vydat platební výměr k přímému placení. V protokolu o místním šetření je rovněž zaznamenáno vyjádření žalobce s návrhem na provedení důkazu (zajištění prohlášení J.J. na daňové zvýhodnění na její dceru z let 2005 a 2006) i podpis zástupce žalobce, jenž převzal stejnopis protokolu.

Je ovšem pravdou, že správní orgán prvního stupně vydal téhož dne předmětný platební výměr, a z protokolu o místním šetření není přímo zřejmé, jak byly důkazní návrhy žalobce posouzeny.

Platební výměr neobsahoval a ani nemusel obsahovat odůvodnění. Na základě žádosti žalobce ze dne 4.5.2009 o sdělení důvodu rozdílu mezi daní přiznanou a daní předepsanou k přímému placení, podal správní orgán prvního stupně žalobci podrobné vysvětlení ze dne 1.6.2009, č.j. 221047/09/138915401229, ve kterém zaujal i stanovisko k důkazním návrhům žalobce, když zdůraznil, že J.J. měla v roce 2005-2006 jiného zaměstnavatele. Dále žalobci vysvětlil jeho pochybení ohledně přiznání stejného daňového zvýhodnění v plné výši J.J. za rok 2007.

Podrobný rozbor celé problematiky provedl v potřebném rozsahu v odůvodnění rozhodnutí žalovaný. S jeho závěry se soud plně ztotožňuje.

Ze správního spisu totiž vyplývá, že J.J. v roce 2005-2006 zaměstnána u jiného zaměstnavatele (P.B. Lékárna v P.), což znamená, že v uvedených letech nebyl mezi žalobcem a jmenovanou vztah plátce daně a poplatníka daně. Žalobce jí nezaměstnával, neodměňoval ji ani za ní neodváděl daň. Přes tyto okolnosti jí v měsíci únoru 2008 přiznal daňové zvýhodnění (ve vztahu k její dceři) ve výši 6.000 Kč, a to jak za rok 2005, tak i za rok 2006 (§ 2, § 35c odst. 1 ZDP). Stejně daňové zvýhodnění ve formě daňového bonusu jí přiznal v měsíci únoru 2008 i za celý rok 2007 přesto, že J.J. byla jeho zaměstnankyní až od měsíce října 2007. Za uvedené období roku 2007 jí žalobce mohl poskytnout jen poměrnou část daňového zvýhodnění (za každý měsíc 1/12 z částky 6.000Kč, tj. 500 Kč za jeden měsíc). Žalobce takto nepostupoval, a proto mu byla daň předepsána k přímému placení.

K předepsání daně existoval zákonný důvod, a tak nedošlo k porušení čl. 11 odst. 5 LZPS, ve kterém je stanoveno, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.

Pro úplnost je nezbytné připomenout, že podle § 35d odst. 10 ZDP ve znění pro rok 2005, 2006 i 2007 odpovídá plátce daně za poskytnutí daňového zvýhodnění obdobně jako za vrácení přeplatku na dani nebo záloze (§ 38i ZSD).

Ostatně za rok 2005 a 2006 mohla J.J. uplatnit daňové zvýhodnění na svoji (vyživovanou) dceru u tehdejšího zaměstnavatele.

Ve světle těchto závěrů soud shrnuje, že v dané věci nebyla žalobci předepsána k přímému placení daň jen podle podkladů získaných při místním šetření provedeného u žalobce správním orgánem nižšího stupně. Před vydáním platebního výměru postupoval správní orgán nižšího stupně v souladu se zákonem v součinnosti se žalobcem. O odvolání žalobce podaném proti platebnímu výměru rozhodl žalovaný, jež se v odůvodnění rozhodnutí zabýval odvolacími body žalobce. Uvedl jednotlivé důkazy, jež v souladu se zákonem hodnotil. Soud nezjistil porušení § 2 odst. 1,2,3 ani § 50 odst. 7 ZSDP.

Soud shledal žalobu za nedůvodnou, a proto ji v souladu se zákonem zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s. – výrok I. rozsudku).

Právo na náhradu nákladů řízení příslušelo žalovanému, který se ale tohoto práva vzdal, a proto soud dále v souladu se zákonem vyslovil, že žádný

z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s. – výrok II. rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu (**§102, §106 odst. 2,4 s.ř.s.**).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v **§103 odst. 1 s.ř.s.**

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná (**§104 odst. 2 s.ř.s.**).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v **§103 s.ř.s.**, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (**§104 odst. 4 s.ř.s.**).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (**§105 odst. 2 s.ř.s.**).

Stěžovateli vzniká podáním kasační stížnosti poplatková povinnost ve výši 3.000 Kč (§ 2 odst. 2 písm. d/, § 4 odst. 1 písm. d/, § 5 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích a položka 15 sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu).

V Plzni dne 30. srpna 2010

JUDr. Zdeněk Pivoňka
předseda senátu

57Af 13/2010 –

K. Zapsáno v Pc, Pivoňka/P/pod 57Af 13,2010-R2-úplný rozsudek.

1)V rejstř.LOTUS, u sp. zn.57Af 13/2010 vyznačit: dne 6.9.2010 zpracováno úplné znění rozsudku.

2) Stejnopis rozsudku 1x doručit do datových stránek obou níže uvedených osob, popř. jim 1x rozsudek doručit prostřednictvím České pošty, st.p., obálkou, typ I:

a/Mgr. Filip Mařík, advokát (zástupce žalobce), adresa na č.l. 36,37,

b/Finanční ředitelství v Plzni, k jeho č.j.4851/10-1500-401496, adresa na č.l. 30, 39,41.

3)Stejnopis rozsudku dále 1x :

a/ spis sp. zn. 57Af 13/2010,

b/Pivoňka – vyřizující soudce

4) Vyznačit PM rozsudku.

5)V případě kasační stížnosti předložit spis neprodleně vyřizujícímu soudci.

6)Po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti spis předložit soudci k vypracování ELJ – (viz opatření z pracovní rady úseku ze dne 1.9.2010).

7) Po vypracování ELJ odeslat EJK na NSS,

8) Provést „porozsudkovou činnost“.

9) V Pc zkontroloval dne 6.9.2010 Pivoňka

